

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2021. január

300 Ft

fr. Kardos Csongor OFM

Áldás és megszentelés

Amikor Jákob kicsalja az áldást apjától, Izsáktól, valami visszavonhatatlan történik. Az áldást az ősatyák korában olyan dolognak tartották, mintha önálló létező lenne, amit Isten az embernek adott, és amit az apának tovább kell adnia kézrátétel vagy egy tárgy formájában, és az onnantól azé, aki kapta. Nem lehet semmissé tenni. Mert amit Isten a szavával létrehozott, az

megtörtént. Még akkor is, ha azt egy gyenge, szavában is töredékes ember adja tovább áldásként.

Az áldás eredete Istennél van, végül is egyedül Ő adhat áldást: a teremteskor megáldja az embert és az egész világot, hogy azoknak élete legyen. Mert az áldás az élet hordozója, belőle fakad a termékenység, az erő, a kiválasztottság, a kultúra – mindaz,

ami az ember életét emberivé teszi, ami őt Isten képmásává formálja.

Amikor az ember megáld valamit, arra egyrészt ezt az isteni erőt kéri, hogy Isten mondja ki arra az emberre, tárgyra: élj, legyél! Másrészt mintegy visszaadja Istennek, lefoglalja, megszenteli. Ezzel elismeri az ő hatalmát és szentségét. De az ember képes Istent is áldani, ami

azt jelenti, hogy őt Úrnak vallja, kifejezi az egyedül neki járó tiszteletet.

Áldást mondani azt is jelenti, hogy hálát adunk neki: műve-ért, a mindennapi kenyérért, az életért, és titokzatos módon az Ő létezéséért is.

A mai kor embere úgy érzi, nem tartozik Istennek semmivel, ha egyáltalán elismeri létezését. A birtoklás mámorában felfüggesztődik a lét ajándék jellege. Csak az az enyém, amit megszerzek; amit odaadok, azt elvesztem. Itt nincs helye semmiféle istennek.

Amikor megszentelünk valamit, azt kivonjuk a világi, a profán hatásköréből, kapcsolatba hozzuk Istennel. Azt mondjuk: nem vagyok ura az életnek, nem az enyém minden, van nálam nagyobb, van, akit mindez nálam jobban megillet – és én hozzá akarok tartozni. Azt mondjuk, az élet több a birtoklásnál, több a születéstől haláig tartó intervallumnál, több a láthatónál, az átláthatónál, a megfoghatónál, a befogadhatónál, több

nálam és az én egyéni érdekeimnél. Teret engedünk annak, aki nagyobb nálunk: Istennek.

A héber „szent” szó azt jelenti: elkülöníteni, elhatárolni. Amit megszentelünk, azt kivonjuk a profán, a pusztán evilági uralmából, és részévé tesszük Isten Országának, teret engedünk Istennek, neki szánjuk az időt, ami adatott. Azt kérjük, hogy töltsse be, árássa el a Szentlélek.

Amikor megszenteljük lakásunkat, meghívjuk Istent hálaadással, hogy lakjon velünk. Amikor megáldjuk autónkat, meghívjuk őt, hogy utazzon velünk a világ útjain. Amikor megszenteljük az időt, azzal, hogy elmegyünk szentmisére, hogy imádkozunk, kiszakítunk egy részt a folyton hömpölygő, közönséges és közömbös időfolyamból, hogy a már most kezdődő örök élet részévé tegyük, belépünk Isten tartalmas idejébe, az együttlét, az odahajlás idejébe.

„Boldog az, aki semmit sem tart meg magának, hanem visz-

szaadja a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami az Istené” – írja Szent Ferenc atyánk Intelmeiben. Megszentelni annyi, mint visszaadni, nem kisajátítani, hanem rábízni arra, akitől kaptuk, mert nála van jó helyen. Egyben elismerni, hogy mindenünk, amink van, áldás: az élet ajándéka Istentől, aki maga a bőkezűség, aki mindent megszentel és a szeretet fénytörésébe von.

Ez maga a hálaadás, aminek legmagasabb formája az, amit az ember Jézus Krisztus tett az utolsó vacsorán a maga és az egész emberiség nevében, amikor kezébe vette a kenyeret és a borral telt kelyhet, és hálát adott az Atyának. Az Eucharisztia a mindenség átalakítása és visszajuttatása annak, akitől minden jó származik, és akinél minden a neki rendelt, „ezerszer áldott” helyre kerül.

Ha ezt tesszük, teljesítjük a Miatyánk jézusi kérését: „Szenteltessék meg a te neved!” Mert ennek bennünk és általunk kell megtörténnie.

„Készíts fel, Uram, mindarra, amit az új esztendőben tartogatsz számomra!”

- fr. Barsi Balázs OFM újévi imádsága

Fölséges és dicsőséges Isten, hálát adok ma Neked minden kegyelmi adományodért, mellyel a most véget ért esztendőben üdvösségemet munkáltad. Nemcsak az egészen nyilvánvaló jeleket köszönöm, hanem mindent, jót és rosszat egyaránt, mert minden mögött a Te szereteted van, és mindent felhasználsz azok javára, akik szeretnek Téged.

Köszönöm, hogy megteremtettél, hogy élhetek, hogy tudhatok Rólad! Bocsásd meg nekem, hogy az elmúlt évben oly sokszor hálátlanul elfeledtem megköszönni szereteted ajándékait, érzéketlenül elutasítottam közeledésedet, és a Te utad helyett az önzés, a bűn, a kárhozat útját választottam. Az új esztendő kapujában a magam és az egész föld minden emberének minden nyomorúságával állok Eléd: könyörülj ezen a békétlen világon! Áraszd ki békességedet, és megtestesülésed szent titkának örömeivel vigasztald meg ezt a szegény, elkeseredett és ezért erőszakos emberiséget. Bárcsak minden ember tudná, hogy egyedül Te vagy a jövője, Te vagy a reménye, Te vagy az egyetlen és utolsó lehetősége!

Készíts fel, Uram, mindarra, amit az új esztendőben tartogatsz számomra! Szeretném magam egészen átadni Neked. Foglald le egészen értelmemet, hogy állandóan a Te gondolataid birtokában legyek! Foglald le akaratomat, hogy ne akarjak mást, mint Téged és szent parancsaidat! Foglald le emlékezőtehetségemet és fantáziámat, foglald le szenvedélyeimet és vágyaimat, tudattalan világom általam sem ismert, ősi erőit! Foglald le testemet-lelkemet, emberi kapcsolataimat, munkámat és pihenésemet! Foglald le egészen magadnak engem! Ámen.

dr. Máhr Károly

Egészségmegőrzés, személyes felelősség

Talán vége lesz valamikor. Ezt mondogatjuk magunkban, egyre gyakrabban, várva a járvány végét. Reménykedünk, hogy korábbi életünk visszazökken a régi kérvágásba. Azonban jó lesz-e, ha életünk úgy folytatódik, mint korábban, vagy a járványhelyzet megtanított valami személyes dologra, ami-re nem jöttünk volna rá nélküle.

Lassítani kellene a gyors életritmusunkat, jobban oda kellene figyelni a körülöttünk élők-re, elsősorban az idősekre, hogy felelősek vagyunk magatartásunkkal másokért, hogy jobban oda kellene figyelni a természetes környezetünkre, a saját egészségünk megőrzésére, hogy felelősek vagyunk magunkért is.

Komolyan kell venni a vírusokat és a járványt? – merült fel bennünk a kérdés korábban. Ma már egyértelműbben mondjuk rá mindannyian: igen. Vírusok élnek bennünk és körülöttünk is léteznek, de a koronavírus egyesekben súlyos betegséget, halált is okozott.

Mit tehetünk? Be kell tartanunk ezután is a járványügyi előírásokat. Viseljünk maszkot zárt térben, kerüljük a felesleges személyes kontaktust, tartsunk 1,5m-es távolságot, hogy csak a legfontosabbakat említsem. Ezek mind járványügyi szakmai ajánlások. Ugyanilyen fontos, hogy

ha valakinek láza, ízérzés-, szaglászavara, fulladása, száraz köhögése van, hívja a háziorvosát a tesztelés elrendelése céljából. Ezek és bármilyen felső légúti tünetek esetén ne menjünk közösségbe!

Mivel hatékony gyógyszere a vírusos fertőzésnek nincs, egyedüli megoldás a védelmet jelentő oltás. Biztosak lehetünk abban, hogy az Országos Gyógyszerészeti Intézet csak olyan oltást engedélyez hazánkban, mely hatékony és nagyon kevés mellékhatása van. Gondoljunk arra, hogy hazánkban a több évtizede indult oltásoknak köszönhetően már nem halnak meg gyerekek torokgyíkban, szamárköhögésben, tetanuszban, ill. csökkent a tbc-ben szenvedők száma is. A később bevezetett oltások is hatékonyak voltak, elkerülve a járványos gyerekbetegségeket, kanyarót, mumpsz-t, gé-

gefedő-gyulladást. Ha ezeket átgondoljuk, akkor felelősen lehet vállalni a koronavírus elleni oltást is. Bízunk a virológusokban, az orvosokban! A tudomány ajándékát azért kaptuk a Jóistentől, hogy segítsünk vele, és nem azért, hogy ártsunk.

Mit tehetünk még ezen téli hónapokban személyesen egészségünk megőrzése érdekében?

Fogyasszunk napi 1,5-2 liter folyadékot! Fontos a megfelelő minőségi étkezés, mely sok zöldséget tartalmaz. A mennyiség mellett a minőség fontosabb. Kerüljük a zsíros ételeket! Só helyett használjunk több fűszert! Együnk naponta többször gyümölcsöt, pl. almát! A savanyított tejtermékek (joghurt, kefir, túró) is hasznosak. Kerüljük a feleslegesen bevitt szénhidrátokat, cukrok bevitelét! Mivel a magyar emberek 60-80%-a téli

hónapokban D-vitamin hiányos, ezért fontos ennek pótlása. Napi 1000-3000 egység megfelelő lehet, de pl. koronavírus fertőzés esetén napi 5000 egység szükséges napi legalább 1000 mg C-vitaminnal.

Szokták mondani: mi húsevő nemzet vagyunk. A vörös húsok közül a sovány disznóhúst vagy marhát keressük. Együnk minél több halat, csirkét, pulykát. Az

olajok egészségesebbek, mint a szilárd zsírok.

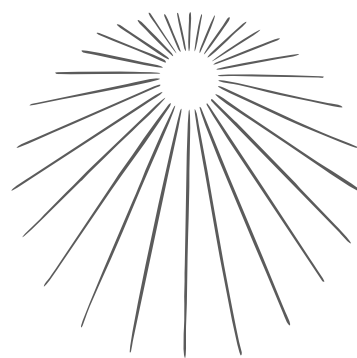
Mindezek mellett fogyasszunk olajos magvakat: dió, mandula, mogyoró, tökmag és a mézről se feledkezzünk meg.

A táplálkozás mellett fontos a dohányzás elhagyása, leszokás is! Önmagában ezzel sok tüdőszív- és érrendszeri, valamint daganatos betegség is megelőzhető.

A rendszeres mozgás rendkívül fontos. Napi 30-60 perc séta, heti 5-ször, az ajánlott minimum. Ezt végezhetjük a nap bármely szakában utcai ruhában, vagy ütemes gyaloglás esetén sportos ruházatban is.

Mindenkinek jó egészséget kívánok!

Csákváry Zoltán : Újévi imádság

Ki jelen vagy a tűzben és a jégben,
Csillagok közt és bányák mély ölén,
Sötét árnyékban, fénylő napsütésben,
Madárdalban és kis gyermek szemén.
Ki igazgatod sorsok fordulását,
Romokból építsz boldog holnapot,
Hozzad küldjük ma szívünk imádságát
Uram, ne hagyd el árva magyarod!

Ne hagyd el őket, akik téged hívnak
A mélységből kiáltva szent neved.
Megváltást váró rongyos rabjaidnak
Add meg, Uram, a napi kenyeret.
Segítsd őket, kik mindig másnak vetnek,
Kiknél az éhség elsőnek kopog,
Mert áldásodból csak akkor ehetnek,
Ha a zsarnok vérebje jóllakott.

Takard be őket tél hidege ellen!
Hozz sebeikre enyhe gyógyulást!
Adj, Uram, nekik áldó két kezeddél
Bő szüretet és gazdag aratást!
Légy velük, akik verejtékben ázva
Az új Bábelhez hordják a követ,
S mentse meg őket irgalmad csodája,
Amikor a torony mindent eltemet.

Minden áldásod, amit nekünk szántál
Oszd ki közöttünk az újév során,
Hogy túl a tél lidércnyomásos álmán
Élőket köszöntsön a napsugár.
Add, hogy túléljék, amit rájuk mértek,
Keresztre verték, adj hozzá erőt.
Adj nekik, Uram, száz kísértő féynél
Fénylőbb csillagot, égi vezetőt.

Vezesd őket, hogy soha, soha többé
El ne tévelyedjen a mi nemzetünk.
Légy velük, Uram, most és mindörökké,
Akkor is, mikor mi már nem leszünk.
Akkor is, mikor jó a boldog holnap,
S parányi sorsunk emléke sem él,
Sárga csontvázunk felett zöld fű sarjad,
Szívünk porával messze szállt a szél.

Ki jelen vagy a tűzben és a jégben,
Csillagok közt és bányák mély ölén,
Sötét árnyékban, fénylő napsütésben,
Madárdalban és kis gyermek szemén,
Ki igazgatod sorsok fordulását,
Uram, ne hagyd el árva magyarod,
Hallgasd meg szívünk újévi imáját,
És legyen minden úgy, mint akard.

Tanúságtétel a betegek kenete erejéről

Istennel nincs lehetetlen

Karácsonyi telefonbeszélgetéseink alkalmával szó esett arról, hogy vejünk nagymamája kórházban fekszik covid-dal, nagyon rossz állapotban. Igaz, az ország másik végén, Békés megyében, mégis felvettem a betegek kenetének szükségességét. Rögtön elutasítást kaptam a lányunk részéről, aki próbált visszafogni, és védeni velem szemben a hitüket nem gyakorló férje családját.

Mivel ez szívügyemmé vált, és ezt ő is tudta, beleegyezett, hogy beszéljek apósával, akinek édesanyjáról van szó. Utána rögtön fel is hívtam, próbáltam elmagyarázni neki, miért is fontos papot hívni a beteghez. Ahhoz képest, hogy szinte semmit nem tud a hitünkről, nagyon pozitívan állt a felvetéshez, és abban maradtunk, hogy a testvérével átbeszéljük a lehetőséget, és visszahív. Említést tettem arról is, hogy nagyon sok esetben gyógyulást hoz a szentség felvétele, hiszen ha megtisztul és gyógyul a lélek, gyógyul a test is. Másnap hívott is, és kérte a segítségemet.

Már ez idő alatt is folyamatosan fohászkoztam, mert éreztem, hogy egyedül ez sem megy. Gondoltam, hogy a kórházban tudnak kórházlelkészről vagy papról, így az elérhetőséget először ott kerestem. Sajnos azt a választ kaptam: „nálunk ilyet nem szoktak kérni”, de segíteni

próbáltak, és ígérték, hogy utánajárnak és visszahívnak.

Vissza is hívtak, hogy van egy lelkésznő, aki szokott menni ilyen esetekben betegekhez. Sajnos katolikus papot nem tudtak ajánlani.

Közben hívtam az ottani plébániát is, ahol többszöri próbálkozás után sikerült egy atyával beszélnem, aki segítőkész volt, de az én kérésemre nem vállalta a beteg felkeresését addig, amíg közeli családtaggal nem tud egyeztetni. Ehhez megadtam a szükséges telefonszámot.

Ezen is túljutottunk, és jeleztem a nászunknak, hogy számítsen rá és várja az atya hívását. Még akkor este visszahívtam, hogy az atya máris volt anyukájánál, feladta a betegek kenetét. Az öröm átjött telefonon is...

Következő este jött egy sms tőle, melyben leírta, hogy anyu-

kája egy nap alatt csodás módon annyit gyógyult, hogy haza is engedték negatív teszteredménnyel!

Örültem, mert ők is örültek; örültem, mert a sok fal leomlott, ami elsöre áthághatatlanak tűnt; örültem, mert a nagymama lelke megmenekült.

Örültem, hogy Isten úgy mutatatta meg erejét, hogy még a nem hívó is csodaként élhette meg, de főleg annak örültem, hogy a sok meg nem érdemelt kegyelemért én is tudtam valami aprócska viszonzást tenni Isten felé, bár a segítségét végig éreztem.

Egyúttal hálát is adtam, hogy milyen kegyelemteljes helyzetben vagyunk másokhoz képest. Mi tudunk a szentségekről és fontosságukról, papjaink példája és vezetése felvértez bennünket, így tisztán láthatjuk az üdvösség útját – a többi csak rajtunk áll!
(P. Sz.)

A tizennégy segítőszent

Szent Sebestyén - január 20.

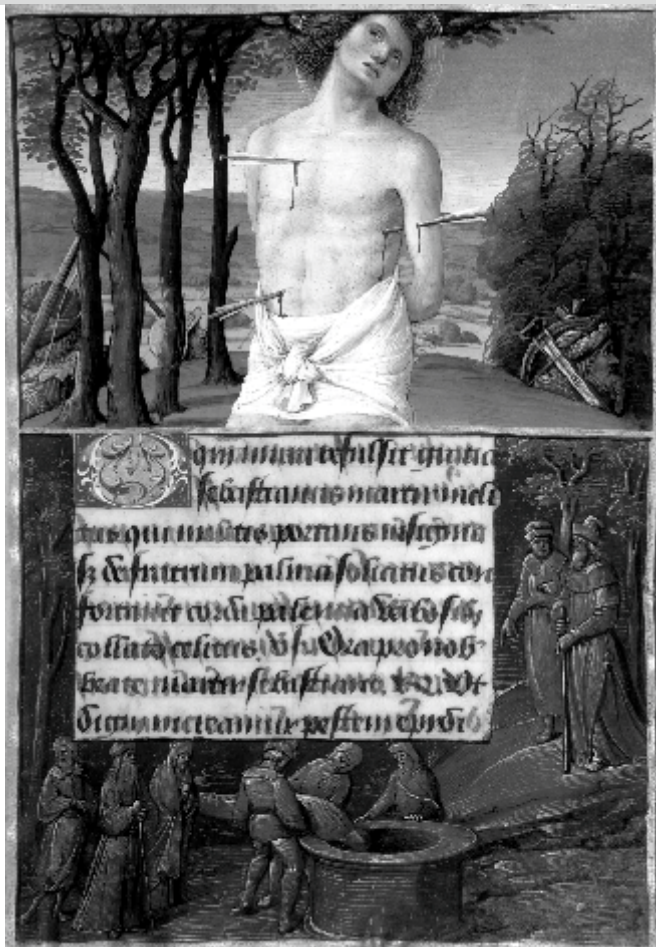
1. rész

Szent Sebestyén - január 20. - Mint segítőszenthez fordultak hozzá pestis és más - embereket vagy állatokat pusztító - járvány idején.

Sebestyén (Sebastianus) a 'követő' (sequens), a 'boldogság' (beatitudo), az astim, azaz 'város' és az ana, azaz 'fölfelé' szavakból tevődik össze, mintegy 'aki a legfőbb Város és a mennyei dicsőség boldogságát követi', vagyis birtokolja és megszerzi. Mégpedig Ágoston szerint öt pénzen: a szegénységen az Országot, a fájdalomon a vigasságot, a munkán a nyugalmat, a szégyenen a dicsőséget, a halálon az életet. Sebestyén neve a 'nyereg' szóból (bastum) is eredhet. Krisztus a harcos, az Egyház a ló, a nyereg pedig Sebestyén, akinek közvetítésével küzdött az Egyházban Krisztus, és aki sok vértanút felülmúlt. Sebestyén neve másképpen: 'körülvett' vagy 'körüljáró', mivel Sebestyént a nyílveszők úgy vették körül, mint sünt a tüskéi, és a vértanúkat körüljárta, mindegyiket megerősítette.

Sebestyén, a keresztény férfiú, Narbonne-ból származott, majd milánói polgár lett. Diocletianus és Maximianus császárok annyira kedvelték, hogy az első cohors vezetésével bízták meg, és megparancsolták neki, hogy mindig színük előtt legyen. Csak azért hordott katonaruhát, hogy a keresztények kínvallatásakor a csüggedők lelkét megerősítse. Amikor a kiváló ikertestvéreket, Marcellianust és Marcust Krisztus hitéért le akarták fejezni, odajöttek szüleik, hogy meggyőződésüktől eltérítsék őket. Kibontott hajjal, megszagattott ruhával és fedetlen kebelével jött anyjuk, és azt hajtogatta: „Ó, drága fiaim, hallatlan nyomorúság és elviselhetetlen fájdalom vesz körül engem. Jaj, én szerencsétlen, elvesztem fiaimat, kik önként tartanak a halálba. Ha ellenség ragadná el őket, követném elrablóikat a csata kellős közepébe, ha igazságtalan ítélet zárná őket börtönbe, halálra szántan oda is betörnék értük. Újfajta halál ez: a hóhért kérelik, hogy sújtson le, felajánlják életüket, hogy elveszítsék, hívják a halált, hogy jöjjön. Új gyász és új nyomorúság, amelyben a gyermekek az ifjúságot önként eldobják maguktól, és a szülők szánszomra méltó öregségben kénytelenek élni.”

Míg anyjuk ezeket mondotta, szolgálai kézen

fogva idős apjukat is odavezették. Fejére hamut szórt, és égre emelt szemmel így kiáltott: „Eljöttem, hogy önként a halálba induló fiaimnak búcsút mondjak, és hogy a sírt, amit én boldogtalan, magamnak készítettem, nekik adjam. Gyermekeim, öregségem támaszai, szívemnek kettős fénye, miért szeretitek így a halált? Gyertek ide, ti ifjak, sirassátok az ifjakat, akik önként vesznek el! Gyertek, ti vének is, velem sirassátok fiaimat! Jöjjetek, apák, és vigyázzatok, nehogy ilyesmit kelljen elszenvednetek! Szemeim, hunyjatok ki a sírástól, hogy ne lássam, mikor fiaimat lefejezik!”

Mialatt az apa ezeket mondta, megérkeztek feleségeik, és gyermekeiket feléjük nyújtva, jajongva kiáltoztak: „Kiknek hagytok itt minket, kik lesznek gyermekeitek urai, ki osztja szét gazdag birtokaitokat? Jaj, vasszívűek vagytok, lenézitek szüleiteket, visszautasítjátok barátaitokat, elvetitek feleségteket, lemondotok fiaitokról, önként átadjátok magatokat a hóhérnak.”

A férfiak lelke lágyulni kezdett. Szent Sebestyén, aki végig jelen volt, most közbelépett: „*Ó, Krisztus erős katonái! Ne veszítsétek el az örök koronát e nyomorúságos hízelkedések miatt!*” Majd a szülőkhöz fordult: „*Ne féljete, nem szakadnak el tőletek, hanem csak előremennek az égbe, és számotokra előkészítik a csillagos lakhelyet. A világ kezdete óta rászedi az élet a benne reménykedőket, a reá várakozókat félrevezeti, a benne bízókat kineveti, és így nem nyújt semmi biztosat, hogy mindenki számára kitesse: hazudott. Ez az élet biztatja a tolvajt, hogy lopjon, a haragvót, hogy dühöngjön, a hazugot, hogy becsapjon. Ő maga parancsolja meg a vétkeket, elrendeli a gaztetteket, jogtalanságokhoz ad tanácsot; ez az üldözés pedig, amit itt elszenvedünk, ma fellobban, de holnap elhamvad, ma felizzik, de holnapra kihűl, egyetlen óra alatt támad és egyetlen óra alatt enyészik is el. Az örökké tartó fájdalom azonban megújul, hogy dühöngjön, növekszik, hogy égessen; lángra lobban, hogy büntessen. Érzéseinket a vértanúság iránti szerelemre gerjesszük fel! Itt úgy véli az ördög, hogy győz: miközben megragad valakit, az ragadja meg őt; míg fogva tart, ő a fogoly; míg győz, már le is győzetett; míg kínoz, kínoztatik, míg gyilkol, már meg is ölték; gúnyt űz, már ki is nevték.*”

Mialatt Sebestyén ezeket mondta, majd' egy órán át bearanyozta őt az égből hirtelen alászálló fényes ragyogás, hófehér palást borította be, és hét tündöklő angyal vette körül. Feltűnt mellette egy ifjú is, aki békecsókot adott neki, és ezt mondta: „*Mindig velem leszel.*”

Míg Sebestyén ilyenképpen prédikált, Nicostratus felesége, Zoe, akinek házában a szenteket őrizték, s aki megnémult, a szent lába elé borulva mutogatva kért bocsánatot. Ekkor Sebestyén így szólt: „*Ha én Krisztus szolgája vagyok, és ha igaz mind, amit ajkamról ez az asszony hallott és hitt, akkor nyissa meg száját az, aki megnyitotta prófétájának, Zakariásnak száját.*” Erre a szóra felkiáltott az asszony „*Áldott a te ajkaid beszéde, és áldottak, akik mindannak hisznek, amit szólottál. Egy angyalt láttam, aki könyvet tartott eléd, melyben minden szavad fel volt jegyezve.*” Ezek hallatára férje is Sebestyén lába elé borult bocsánatért esedezve, és a vértanúkat eloldva kéne őket, távozzanak szabadon. Ők azt válaszolták, hogy semmiképpen sem akarják elszalasztani a győzelmet, amit már majdnem elnyertek. Az Úr akkora erőt és kegyelmet adott Sebestyén szavainak, hogy nemcsak Marcellianust és Marcust erősítette meg vértanúságukban, hanem atyjukat,

Tranquillinust és anyjukat is sok mással együtt megtérítette. Polikárp keresztelte meg mindnyájukat.

Tranquillinus súlyos betegségbe esett, de amint megkeresztelkedett, meggyógyult. Róma város prefektusa, maga is nagybeteg, arra kérte Tranquillinust, hogy vezesse elé azt az embert, aki meggyógyította. A pap és Sebestyén elmentek hozzá, és a prefektus kérlelte őket, hogy gyógyítsák meg. Sebestyén erre azt mondta neki, hogy először a bálványokat kell megtagadnia. Hatalmazza fel a prefektus, hogy összetörhesse azokat, és így meggyógyul. Chromatius prefektus azt mondta neki, hogy ezt szolgálival végeztesse el, ne saját maga. Sebestyén azt válaszolta: „*A félénk szolgák rettegnek összetörni isteneiket. Ráadásul, ha az ördög ez alkalommal valamit ártana nekik, azt mondhatnák a pogányok, hogy azért van, mert isteneiket összetörték.*”

Polikárp és Sebestyén nekigyürköztek hát, és több mint kétszáz bálványt összetörttek. Ezután azt mondták Chromatiusnak: „*Minthogy összetörtük bálványaidat, meg kellene gyógyulnod, de mégsem gyógyultál meg, így bizonyos, hogy nem vetted még el magadtól teljesen a hitetlenséget, vagy néhány bálványszobrot megőriztél.*” Chromatius bevallotta, hogy van egy szobája, benne az asztrológia egész tudománya, amiért apja kétszáznaál is több aranyat adott. Ennek segítségével előre tudja a jövőndöt. „*Nem épülhetsz föl mindaddig, míg ez a szoba épen áll*” – mondta Sebestyén. Chromatius ezzel egyetértett, de fia, a kitűnő Tiburtius azt mondta: „*Nem tűrhetem e nagyszerű mű elpusztítását, de apám gyógyulásának sem akarok útjába állni, ezért két kemencébe begyűjtatok, hogy ha a csillagvizsgáló elég, és apám nem nyeri vissza egészségét, akkor ezt a kettőt elevenen égessék meg.*” „*Legyen, amint mondtad*” – szólt Sebestyén.

Miközben a szobát összetörték, egy angyal jelent meg a prefektusnak, és hírül adta, hogy az Úr Jézus visszaadta egészségét. Chromatius egészségesen szaladt utána, hogy lábát megcsókolja, ezt azonban megtiltotta az angyal, mivel még nem volt megkeresztelkedve. Chromatius és fia, Tiburtius, valamint háza népéből ezernégyszázan vették föl a keresztséget. Zoét azonban az istentelenek elfogták, és hosszas kínzás után kilehelte lelkét. Mikor ezt meghallotta Tranquillinus, ezt mondta: „*Az asszonyok előbb nyerik el a koronát, mint mi? Miért is élünk?*” Pár nappal később Tranquill-

nust halálra kövezték. Szent Tiburtiusnak megparancsolták, hogy az odahordott izzó szénén vagy mutasson be italáldozatot az isteneknek, vagy mezítláb járjon rajta. Keresztet vetvén a parázsra lépett, és ezt mondta: *„Úgy tűnik, mintha rózsa-szirmon járnék a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.”* Mire Fabianus így szólt hozzá: *„Ki ne tudná, hogy titeket Krisztus bűbájosságra tanított?”* Tiburtius erre: *„Hallgass, szerencsétlen, nem vagy méltó, hogy ezt a szent és mézzel folyó nevet szádon kiejtsd!”* A megdühödött prefektus lefejeztette.

Marcellianust és Marcust egy karóhoz kötözték, s mikor kikötötték őket, a zsoltár szavait mondták: *„Íme, mily jó és mily gyönyörűséges, ha együtt laknak az atyafiak”* (Zsolt 132,1). A prefektus megszólalt: *„Ti szerencsétlenek, hagyjatok föl esztelenségtekkel, és szabadítsátok meg magatokat!”* Ők azt válaszolták: *„Sohasem volt még ilyen jó dolgunk, bárcsak addig így hagynál minket, amíg lelkünk le nem veti a test ruháját.”* Ekkor a prefektus lándzsával átszúratta oldalukat, és beteljesedett vértanúságuk.

Ezek után a prefektus Diocletianus császár előtt följelentette Sebestyént, akit az magához hívatott: *„Mindig palotám első emberei közül valónak tartottalak, és te titokban az én üdvöm ellen és az istenek sérelmére voltál.”* Sebestyén így válaszolt: *„Mindig a te üdvöd érdekében tiszteltem Krisztust, mindig a Római Birodalomért imádtam az egekben lakozó Istent.”* Diocletianus a mező közepén megköveztette Sebestyént és katonáival rányilaztattott, s azok úgy telelövöldöztek nyílveszőkkel, hogy olyan lett, mint egy sündisznó. Azt híván, hogy már meghalt, eltávoztak.

Sebestyén azonban néhány napon belül felépült sebeiből, és odaállt a palota lépcsőjére, és a császárokat keményen megfeddte a keresztények ellen elkövetett bűneik miatt. Így szóltak a császárok: *„Nemde ez a Sebestyén az, akit már rég halálra nyilaztattunk?”* Sebestyén így válaszolt; *„Az Úr azért méltóztatott engem feltámasztani, hogy találkozhassem veletek és megfeddjelek titeket bűneitek miatt, amiket Krisztus szolgálai ellen követtek el.”*

A császár erre addig ütlegette, míg nem ki-lehelte lelkét. Testét a csatornába dobatta, hogy a keresztények ne tisztelhesék vértanúként. Szent Sebestyén azonban a következő éjszakán megjelent Szent Lucának, s fölfedte, hol van a teste, és meghagyta, hogy az apostolok lábaihoz te-

messék el. Így is történt. Diocletianus és Maximianus császárok idejében szenvedett vértanúságot. Ők az Úr 187. éve táján kezdtek uralkodni.

Szent Gergely meséli el Dialógusainak első könyvében, hogy Toszkánában egy nem sokkal azelőtt házasodott fiatalasszonyt elhívtak Szent Sebestyén egyháza felszentelésének ünnepére, ő azonban az előző éjjelen a testi gyönyörök ösztökélésére nem tudta magát férje ölelésétől megtartóztatni. Reggelre kelvén mégis elment a templomba, mert inkább az emberek, semmint Isten előtt szégyenkezett. Alighogy belépett a templomba, ahol Szent Sebestyén ereklyéi voltak, megszállta az ördög, és mindenki szeme láttára gyötörni kezdte. A templom papja ekkor befedte az oltárterítővel, az ördög erre őt is megszállta. Barátai ördögűzőkhöz vitték az asszonyt, hogy kiűzzék belőle a gonoszt. Mikor ráénekeltek, Isten ítélete folytán 6666, azaz egy légiónyi démon szállta meg, és még erősebben kezdték gyötörni. Végül Fortunatus, a szent életű férfiú gyógyította meg imáival az asszonyt.

A longobárdok történetében olvasható, hogy Gumbert király idejében egész Itáliát akkora járvány sújtotta, hogy alig akadt, aki a többieket eltemesse; leginkább pedig Rómában és Páviában dühöngött a pestis. Akkor a jó angyal sokaknak szemmel láthatóan is megjelent, kíséretében volt a vadászgerelyt tartó rossz is, akinek parancsolt, hogy üssön és gyilkoljon. Ahányszor egy házra ráütött, annyian haltak meg benne. Valaki azt az isteni kinyilatkoztatást kapta, hogy a járvány csak akkor szűnik meg, ha Páviában oltárt emelnek Szent Sebestyénnek. A Szent Péter bilincseiről elnevezett templomban meg is építették az oltárt. Mire azonnal abbamaradt a csapás. Rómából pedig idehozták Szent Sebestyén ereklyéit.

Ambrus így szól Praefatiójában: *„Tiszteletre méltó Urunk, boldog mártírodnak, Sebestyénnek neved megvallásáért kiontott vére csodáidat hirdeti: hogy a gyöngéségekben megmutatkozik az erőd, s fáradozásainkban te adsz előmenetelt, és az erőtlenség betegeknek gyógyulást adsz szent ed imáira.”* (Fordította: Sarbak Gábor)

(Forrás: *Jacobus de Voragine: Legenda Aurea – Magyar Elektronikus Könyvtár*)

Szent Corona kegykép az oberwaltersdorfi plébániatemplomban

Szent Corona ókeresztény keleti vértanú,
járványok ellen oltalmazó égi segítő.

Mindenható ISTEN,
aki néped bűneit újra és újra megbocsátod,
ha néped megbánással fordul Hozzád:
Ahogy Mózes és Dávid imáit meghallgattad
és véget vetettél megpróbáltatásaiknak,
így hallgasd most meg imánkat:
Kérünk Téged, vess véget a járvány terjedésének,
erősítsd mindazokat, akiket ez a krízishelyzet érint vagy
akik emiatt félelemben élnek és
óvd meg mindazokat, akiket veszélyeztet.
Kérjük ne engedd, hogy e járvány tovább terjedjen!
Ehhez hű szolgád, Szent Corona közbenjárását kérjük!
ÁMEN

Az Oltáriszentség szentjei 19. rész

Boldog Suso (Seuse) Henrik (+1366. január 25.)

Joggal írta J Bühlmann „Suso Henrik Krisztus-tana és Krisztus-misztikája” című művében: „Nemigen akad olyan misztikus vagy középkori teológus és prédikátor, aki olyan szívhez szólóan írt volna a legszentebb Oltáriszentségről, annak tiszteletéről és gyakori vételéről, mint Suso Henrik.”

1295. március 21-én született Konstanzban és már 13 éves korában belépett a konstanzi domonkosok közé. Konstanzban, Strassburgban és Kölnben alapos filozófiai-teológiai képzésben részesült, majd a konstanzi kolostorban lektorként működött. Sok megpróbáltatás és szenvedés jutott osztályrészéül. 1329 és 1334 között rágalmak kö-

vetkeztében megfosztották lektori hivatalától. Akkor lelkipásztori vándorútra kelt, melynek során eljutott Svájcba, Elzászba és a Rajna mentén egészen Németalföldre. Erre az időszakra is sok fájdalmas tapasztalat esik: sokat kellett szenvednie a barátok hűtlensége és szeretetlensége miatt, valamint a belső vigasztalanság és elhagyatottság miatt. Ennek ellenére hatékony lelkipásztori tevékenységet bontakoztatott ki, mindenekelőtt az egyéni lelkigondozásban.

Jézus Krisztus, az Istenember állt gondolkodásának és hitének középpontjában. Mivel azonban ez az Istenember nekünk az Oltáriszentségben ajándékozta magát, a Szent Eucharisztia Boldog Suso Henrik vallási életének kiindulópontjává vált. Az egyház Eucharisztia-tanítása volt Suso eucharisztikus jámborságának a szilárd alapja. Szentségi és liturgikus életének középpontjában az Oltáriszentség állt, amely a szent Krisztus kereszttáldozatának megjelenítését, a szentáldozásban pedig az Istennel való legbensőségebb egyesülést kínálja. Suso Henrik meg volt róla győződve: az Istennel való egyesülést soha könnyebben és biztonságosabban nem lehet elérni, mint az az Oltáriszentség ereje és hatása által.

Suso Henrik szerint a Szent Eucharisztia a „szereket legnagyobb és legkedvesebb jele”, melyet Krisztus az emberi nem kereszten való megváltása mellett nekünk ajándékozott.

A Szent Eucharisztia az Úr valódi jelenlétét nyújtja, mivel csak ez garantálja Krisztus, a megdicsőült, mennyei Istenember emberségének is a valóságos jelenlétét, amely az eucharisztikus színekhez van kötve. A legszentebb szentségben valóságosan Krisztus van jelen Istenként és emberként, Lelkével és Testével, Húsával és Vérével, ahogy Mária, a tiszta, szűzi anya karjaiban tartotta őt. Krisztusnak a Szent Eucharishtiában való jelenlétének titka kifürkészhetetlen: Egy nyelv sem tudja elmondani, senki sem tudja felfogni, egyszerűen hinni kell; az isteni mindenhatóság kizárólagos műve. Suso Henrik itt hitét alázatosan ebben az imában fogalmazza meg: *„Te vagy Uram az igazság, aki nem tud hazudni. Te vagy a legnagyobb bölcsesség, mely mindenre képes.”*

Suso Henrik szerint a kételkedés nélküli hit az alapja annak, hogy örülünk Krisztusnak a Szent

Eucharishtiában való valóságos jelenlétének, továbbá annak is az alapja, hogy tiszteljük ezt a legszentebb Oltáriszentséget, és hogy a szentáldozás gyümölcsöző számunkra. Aki kegyelemben gazdagon akar áldozni és az Istenemberrel igazán boldogan egyesülni akar, annak Boldog Suso Henrik tanítása szerint jól fel kell készülnie és előzőleg meg kell tisztítania a rossz szokásoktól. *„Erényekkel kell ékesítenie magát, (a világtól való) függetlenséggel kell beterítenie magát, a legbensőségebb szeretet rózsáival kell díszítenie magát, az alázatos önmegvetés szép ibolyáival és a valódi tisztaság fehér liliomaival kell telehítenie magát.”* Egy ilyen lélek aztán részesülhet, *„csendes nyugovásban, pusztá szemlélődésben, rendkívüli élvezetben, az örök édesség előízében és az örök boldogság érzetében.”*

Minden lehetséges tisztelettel és szeretettel kell odalépnünk a szent áldozati lakomához és fogadnunk az Urat, amilyen méltóan még egy király és császár sem lett köszöntve, amilyen szeretettel még egy vendég sem lett megölelve, és amilyen szépen és gyengéden meg egy házastársat sem vezettek haza és tartottak becsben. *„Mindennél becsesebb Császár, mindennél édesebb Vendég, a lélek mindennél kedvesebb Völegénye, legyen minden a Tiéd, amit a szívem és a lelkem képes nyújtani! Méltón akarlak Téged fogadni, alázatosan élvezni, teljes komolysággal megtartani, házastársi szeretetben átölelni, istenfélő méltóságban a szemeim előtt látni.”*

Aki helyes lelkülettel áldozik, írja Suso Henrik, az meghallhatja az Úr vigasztaló szavát: *„Odadom Magam Neked és elveszlek Téged Önmagadtól és egyesülök Veled. Elveszítéd Önmagadat és Énbelém változol át.”*

Csak a jól felkészülteknek élő és életet adó kenyér a Szent Eucharishtiában jelen lévő Úr. A kenyéssé felkészülteknek számára száraz kenyér, a fel nem készülteknek pedig halálos bukássá válik és örök átokká. Aki halálos bűnben van és a legszentebb Oltáriszentséget magához szeretné venni, annak bűnét szívből meg kell bánnia és az Egyház szabályai szerint meg kell tőle szabadulnia, vagyis gyónnia kell. Boldog Suso Henrik hangsúlyozza, hogy embernek egyáltalán nem lehetséges teljesen méltóvá tennie magát a Szent Eucharisztia vételére, és még ha az összes angyal természetes tisztessége, az összes szent tisztasága és minden ember jótettei az övé lennének is, még akkor is méltatlan

lenne. Mégsem lenne helyes, ha emiatt távol maradnánk a szentáldozás. Ha az ember megteszi, ami lehetséges, akkor nem követelnek tőle többet, mert Isten aztán végbe viszi azt, ami nem ment még végbe. Jobb, ha az ember bizalommal teli szeretettel gyakran áldozik, mintha aggodalmaskodóan és félénken távol tartja magát tőle. Mindig érvényes ez: a szentáldozás gyümölcsei az Eucharisztia vételének gyakoriságával nőnek és ritkulásával csökkennek. Jobb, ha az ember hetente odalép megfelelő alázattal, mintha évente egyszer elbizakodott önelégültséggel.

Arról, hogy hogyan viselkedjen az áldozó a Szent Eucharisztia vétele után, Suso Henrik magát Krisztust szólaltatja meg: „Mi más akarsz egész nap tenni, mint Nekem örülni?

„Nézd, e világ bolondos szerelmesei egész nap örvendeznek, ha megpillantják kedvesük házáat. Gondolj csak bele, mennyivel jobban kell neked ujjonganod, hiszen te nem egy alacsonyrendű teremtményt, hanem az ostya látható alakjában a Teremtőt vetted magadhoz. Nem egy zsák földet, hanem az Isten emberré lett bölcsességét. Furcsa lenne, ha egy szerelmes azon a napon, amelyen szeretett Teremtőjét magához vette, egy földi dolog elvesztése miatt szomorkodna, hiszen az öröm olyan bősége van benne, hogy az joggal úgy el kell nyelje és meg kell semmisítse azt az elszomorító eseményt, mint a nagy óceán egy csepp ecetet.”

Említtessék még meg, hogy Suso Henrik a tényleges, szentségi áldozáson kívül ismeri a lelki áldozást is, melyet szintén nagyra értékel, még ha az szerinte a kegyelmi hatás tekintetében a tényleges áldozás mögött el is marad. Boldog Suso Henrik lelki áldozásban részesült, valahányszor ellátogatott a templomba és a tabernákulum előtt imádkozott. Ez pedig állandó szükséglet volt számára. Hogy a tabernákulumban őrzött Oltáriszentség közelébe jusson, kolostoron át vezető útján szándékos kitérőt tett és ezt így indokolta: *„Ha valaki úton van, szívesen tesz egy kis kitérőt, hogy barátját láthassa és köszöntse. Ezért valahányszor a cellámba megyek, vagy onnan jövök, a templom kórusán át vezető utat választom, hogy köszöntsem a legszentebb Oltáriszentséget.”*

Ahogy Suso Henrik, ez a szeretetreméltó domonkos szerzetes, egész rendi és papi élete során mély, tiszteletteljes hittel a Szent Eucharisziából élt, úgy is halt meg 1366. január 25-én Ulmban, vele egyesülve, miután kitárt karokkal magához vette. Hamarosán nagy tiszteletnek örvendett, majd (per viam cultus) boldoggá avatott.

(Forrás: Ferdinand Holböck: *A legszentebb Oltáriszentség és a szentek. Marana Tha 2012.*)

Hagyományainkhoz híven december 24-én délután tartottuk templomunkban a Jézuska várását. Bár idén szerényebben, felnőtt szereplőkkel, mégis a gyerekeknek örömet szerezve, együtt készülhattünk Karácsony Szent éjszakájára.

Medjugorjei üzenet

A Szűzanya jelenése Jakov Čolo látonoknak 2020. december 25-én

1988. szeptember 12-ei utolsó mindennapos jelenésekor a Szűzanya Jakov Čolonak azt mondta, ezentúl évente egyszer fog megjelenni neki, december 25-én, karácsonykor. Így történt ebben az évben is. Jakov látnok által a Szűzanya következő üzenetet adta:

"Drága gyermekek, Jézus ma is itt van mellettetek, akkor is, amikor azt gondoljátok, hogy egyedül vagytok és nincs fény az életetekben, Ő itt van és sohasem hagyott el benneteket és nem távolodott el tőletek. Az Ő születésének fénye beraagyja ezt a világot és a ti életeteket. Az Ő szíve mindig nyitva van felétek, hogy befogadja minden szenvedéseket, minden kísértéseket, félelmeteket és szükségleteket. Karjait kitérte felétek, hogy mint atya átöleljen benneteket és elmondja mennyire fontosak vagytok számára, mennyire szeret benneteket és gondoskodik gyermekeiről.

Gyermekeim, a ti szívetek nyitva van-e Jézus felé? Átadtátok-e teljesen életeteket az Ő kezébe? Atyátokként fogadtátok-e Jézust, akihez mindig fordulhattok és akiben vigasztalásra találtok és mindarra, amire szükségetek van ahhoz, hogy megéljétek az igaz hitet. Ezért gyermekeim, adjátok át szíveteket Jézusnak és engedjétek meg, hogy Ő uralkodjon életetekben, mert csak így tudjátok majd elfogadni a jelent és szembesülni a világgal, amelyben ma éltek. Jézussal megszűnik minden félelem, szenvedés és fájdalom, mert szí-

vetek elfogadja az Ő akaratát és mindazt, ami adódik az életetekben. Jézus hitet fog adni nektek ahhoz, hogy mindent elfogadjatok és semmi sem fog eltávolítani benneteket Tőle, mert Ő erősen fogja a kezeteiket és nem engedi meg, hogy eltávolodjatok és elvesztek a nehéz pillanatokban, mert Ő lett életetek ura. Megáldalak benneteket édesanyjai áldással."

A Szűzanya 2020. december 25-i üzenete (Marija által)

"Drága gyermekek! A kis Jézust hozom nektek, aki békét hoz számotokra. Ő, aki életetek múltja, jelene és jövője. Kicsi gyermekeim, ne engedjétek meg, hogy kialudjon a jobb jövőbe vetett hitetek és reményetek, mert ti arra vagytok kiválasztva, hogy minden helyzetben a remény tanúi legyetek. Azért vagyok itt Jézussal, hogy békéjével megáldjon benneteket. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra."

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögj értünk és az egész világért!

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja

Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft